

La visita

Montserrat López Ortiz

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Una nit més es desperta angoixada, suada, sense entendre què esta passant. S'aixeca ràpidament del llit i corre cap al lavabo, es renta la cara i la nuca i marxa a la cuina a veure un got d'aigua. Torna a l'habitació arrossegant els peus com si algú l'estirés. Mira cap al llit i veu al Bernat dormint, roncant. Es passeja per les habitacions, buscant, no sap què! Està desorientada.

De sobte decideix a anar al menjador però la foscor no li permet reconèixer la col·locació dels mobles. De sobte s'adona que durant ahir al matí es va dedicar a canviar els mobles del menjador de lloc. És una mania que ha viscut de petita. Li ho ha vist fer a la seva mare infinitat de vegades.

Abans els sofàs estaven sota els grans i impertinents finestrals, i la televisió quedava al davant, però no li agradava. De fa uns dies no vol pujar les persianes perquè té la mania que tothom la veu des del carrer, que les cortines que pengen no tapen prou els finestrals. La Maria sent que ha perdut la seva intimitat.

Ahir va convèncer a Bernat perquè l'ajudes a redecorar la sala. Ara els sofàs es troben prop de la porta d'entrada de l'estança; el més gran, que fa dos metres, està arraconat contra la paret que separa el menjador del passadís, a on penja aquell puzle tan horrorós de l'Escola d'Atenes de Rafael, herència de l'antic llogater del pis on viuen. L'ha trucat infinitat de vegades per a què el vingui a buscar però el maleït noi sempre li posa una excusa o una altra per allargar-ho i encara penja de la sala. Un dia el farà caure com aquell que no vol.

El sofà més petit està col·locat al costat del gran fent una gran U, i que ahora ha creat un passadís des de la porta.

En Bernat ja li ha dit que ara l'habitació es veu molt més petita, i tot i que ella està d'acord, el seu orgull no li permet reconèixer-ho. Han mogut la televisió de costat i queda prop dels dos sofàs. La veritat és que la nova distribució no agrada gens a la Maria però li dona sensació de recolliment, ha creat aquell efecte niu que busca amb desesperació des de fa setmanes.

Finalment la Maria decideix que el soroll que emet el nas d'en Bernat no la deixarà tornar a reconciliar la son i s'estira al sofà petit. Busca el comandament de la televisió i es dedica a fer zàping per tots els canals que troba. És desesperant, són les quatre de la matinada i l'oferta televisiva va de lectures del teu futur a ofertes de sexe en viu.

Uf, sexe! No recorda la darrera vegada que li ha dedicat una mica de temps a aquest tema. Recorda quan en Bernat i ella no tenien cap preocupació i el sexe era el que predominava a la seves vides, a la seva relació.

De sobte es ruboritza pensant en com abans, qualsevol oportunitat acabava en passió, a qualsevol racó de la casa. Estirada al sofà, no pot deixar de sentir calor quan recorda les mans d'en Bernat, aquelles mans tan grans i que la tornen boja, pressionant i jugant amb els seus mugrons, mentre l'altra ma va baixant lentament cap a la seva panxa i més enllà!

Però fa molts mesos que ella no permet que en Bernat la toqui, el defuig constantment. No vol que ningú la toqui. Cada vegada que en Bernat la busca i intenta fer-la gaudir, gemegar, sentir-se viva, ella no pot deixar-se anar, i si li ho permet, al acabar es sent bruta, buida i acaba plorant.

Ahir a la nit va tornar a passar. En la intimitat de la seva habitació, en Bernat la va començar a despullar, amb tendresa, amb suavitat. Al principi la Maria es resistí, però finalment es deixà anar. Com una figura de cera, ella es deixa fer. No li diu, però li agraeix infinitament la seva insistència, el seu amor. Sap que en Bernat posa tot el seu cos i la seva ànima a treure-la d'aquella foscor, d'aquell forat. En Bernat li besa el coll i lentament baixa al seus llavis cap l'esquena, cap als pits. Les seves mans, calentes, l'acaricien el pubis, i els seus dits s'endinsen dins d'ella lentament fins aconseguir que la Maria gemegui, que es mogui.

És tanta la generositat que el seu marit desprèn que, com sempre, vol fer-la arribar a l'orgasme abans que ell, la vol tornar a la vida. Però a la Maria l'orgasme li fa mal, un mal físic i psíquic. I un cop més ella és incapaç de correspondre al seu marit. Un cop més el que semblava que seria una gran experiència, un retrobament, acaba amb excuses de la Maria i una fugida del dormitori. Un cop més en Bernat es troba sol al llit, amb una sensació d'impotència i una erecció de cavall. Es sent culpable per no saber com ajudar a la seva dona.

I tot recordant l'episodi d'ahir a la nit, la Maria es queda dormida al sofà. S'ha tapat amb la manta verda que tant li agrada i després d'abaixar el volum del televisor ha aconseguit fer les paus amb la son.

Però en qüestió de poques hores es torna a despertar!. Aquesta vegada no està sola al menjador, pot veure clarament l'ombra darrera del sofà, molt a prop d'ella. La Maria sap que te els ulls ben oberts, de bat a bat, sap que no esta somniant.

Incrèdula mira fixament per damunt de les seves espatlles. Aquella ombra no es mou, i la mira fixament. S'esgarrija, no pot respirar, no pot cridar, de fet no es pot ni moure, està paralizada.

La por no li permet reaccionar, però com pot busca desesperadament el comandament del televisor i l'apaga.

Aquella ombra persisteix, no es mou ni desapareix. Això fa que la Maria comenci a notar un calfred que li recorre tot el cos. El seu cor batega ràpidament, s'accelera i sembla que d'un moment a l'altra li sortirà per la boca.

I sense saber com, ni perquè estira el seu braç cap per a tocar-la. Ara és més nítida, més blanca. És una dona, una dona d'edat avançada, que la mira fixament. Pot notar la seva presència però no li pot posar cara, no sap qui és. De sobte el fred que sentia fa uns moments s'han convertit en escalfor, ara no pot resistir la calor que sent a la car, i tot llençant la manta a terra, s'aixeca d'una revolada i es dirigeix cap a la porta. Just en aquest moment pot notar una energia cap a ella que la fa parar en sec.

Aquella estranya presència comença a difuminar-se a l'estança i ha donat pas a una escalfor que envolta tot el cos de la Maria, i que no sap ni com ni perquè li proporciona calidesa, tendresa, i per primera vegada en molts mesos, li retorna la capacitat de sentir i de plorar.

Sí, està plorant; sense saber com, les llàgrimes comencen a brollar dels seus ulls, regalimen galtes avall, es nota la cara mullada. I aquella barreja d'humitat i escalfor a les seves galtes fa que la Maria alliberi tot allò que ha estat retenint durant aquests mesos. El que ha començat com una ploriqueig, mica en mica es va convertint en un plor profund, incontrolable i alliberador. La Maria es deixa

caure de genolls a terra duta per la pèrdua de forces que aquest plor li provoca. És tant els sentiments que estan fluïnt amb les llàgrimes que fins i tot s'ennuega.

De sobte, la Maria sent unes passes que s'acosten a ella ràpidament, és en Bernat. El plor de la Maria l'ha despertat. Sense obrir boca el seu marit s'agenolla a terra, davant d'ella i l'abraça amb força, tant fort que la Maria es queixa del mal que li fa. No pot creure allò que esta veient, la Maria plora. I sense deixar-la anar en Bernat l'empeny cap a ell i ploren junts.

Fa tres mesos que en Bernat i la Maria només parlen del temps, de la feina i de les notícies que escolten a la ràdio. Des d'aquella fatídica nit a l'Hospital del Mar, quan els metges es dirigien cap a ells amb cares llargues, fosques i expressió de culpa. Amb la veu trencada dels professionals rebien la notícia que el Gerard no havia pogut superar l'operació a cor obert, després de l'accident de motocicleta que acabava de patir. Fa tres mesos que el seu únic fill va morir . Des de llavors no havien tornat a compartir ni un sol moment d'intimitat.

I ara agenollats al terra del saló es deixaven portar per les llàgrimes, pels sentiments; sense adonar-se'n era la Maria qui despullava al Bernat amb passió, amb agressivitat. I posant-se damunt seu li besava els llavis amb amor, un sentiment que havia estat reprimint i que es negava a ella mateixa i als que l'envoltaven.

Durant més d'una hora es va alliberar a tot allò que sentia pel seu marit, sense sentir-se malament, sense culpar-se, i esgotada per aquell passió li arribà la son, i amb ella la pau que creia perduda per sempre.

Aquella visita inesperada, inexplicable i incerta l'havia ajudat a recuperar part de la seva vida, part de la seva il·lusió, i sense encara saber-ho, li tornaria la dolçor de la maternitat.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

